

LA HONORATA.

PERIODICH CATALANISTA HUMORISTICH IL·LUSTRAT,
SATIRICH Y LITERARI.

Tocarà al menos un cop cada setmana.

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS.

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS.

ADM. NISTRACIÓ Y REDACCIÓ

Lleona, 4, pis primer, (baixant del cel).

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, 10 rals
Estranger, 20 rals

D. ANTON FERRER CODINA.

D'aquest distingit escriptor es lo retrato que avuy acompanyem ab los breus apuntes biogràfics presents

Lo Sr. Ferrer y Codina, sino 'l seu nom son conegudas las sevas obras dramáticas, puig son varias las que d' ell s' han fet populars, per exemple *Las reliquias a una mare*, *Un jefe de la Coronela*, *Un Manresà del any vuit*, *Lo punyal d' or*, *Celos d' un rey* y altras. Dihem que son mes conegudas las sevas obras que no pas lo seu nom, referintnos al públich, puig ja es de suposar que entre 'ls escriptors ho ha de ser qui tantas obras s' ha vist representadas.

No obstant, debem dir que 'l nostre biografiat, no forma part de cap dels grups que componen los catalanistas, essent per lo tant independent de tots. Escriu en català per l' esperit natural de pàtria, y duptem que ho fassi per cap idea que vagi mes enllà de la exclusivament literaria.

Fora de las obras purament dramáticas, molt pochs travalls li coneixem. Comprenem que 's dediqui sols al teatro, perque per ell te tan bonas disposicions que no hi ha obra seva que no hagi obtingut l' éxit del públich, cosa que no logran pas tots los que ho pretenen.

Casi todas las sevas obras han sigut estrenadas per los actors que avuy componen la companyia catalana del teatro Romea, fora de *Lo manresà del any vuit* que ho fou per la que dirigeix lo Sr Tutau, y las sarsuelas, per la rahó de que son del género llrich.

A mes de las obras mes amunt citadas, ha escrit lo Sr. Ferrer y Codina las següents: *Lo gat de mar*, *Flors trasplantadas*, *La casa payral*, *Otger*, que es la que actualment s' anuncia en los cartells del teatro Català, *La perla de Badalona*, *Aucells d' América*, *Peró*, *Remeys per fora*, *Pare y Padri*, *Negoci rodó*, y las sarsuelas: *Catalans à Orient*, *Lluç Llarc*, *Historia natural* y *Celos d' un rey*, aquesta

última generalment se representa sense música. En castellà te també *El suicidio de un sombrero* y *Recuerdo eterno*.

Com veuen nostres lectors, no es lo Sr. Ferrer y Codina dels que menos trevallen per nostre teatro.

Un defecte, se li nota, no obstant, en totas las obras: lo llenguatge.

Efectes, situacions, escenas altament dramáticas, altras xistosas de bon género, tot sab combinarho de manera que sorpren al espectador, que ba entusiasme no pot menos d' aplaudir, a pesar de que alguns dels efectes sian de los que se 'n diu de *relumbron* y altres de *rebuscats*.

Lo llenguatge es lo que es de dordre no mes, puig una obra dramática no deixa de ser literaria, y per aquest motiu, la literatura no 'n surt gayre ben tractada.

La major part del públich d' això no 'n fa cabal ni se 'n preocupa, pero los inteligents no poden resistirho y d' aqui la acerba crítica que per alguns s' ha fet de la última obra que ha donat al teatro, *Otger*. Pero, aqui deuriam preguntar nosaltres: se 'l tracta tan desapiadadament avuy per certs crítichs, perque es realment desigual y algunas voltas incorrectelo llenguatge que 'l senyor Ferrer y Codina emplea, ó be per una idea preconcebuda contra la institució que ells mateixos ajudaren á aixecar? Es, potser, també, per un mesquí apassionament nascut de contrarietats mes ó menos fundadas? Nosaltres, deixant apart aquestas sospitas, dirém que desitjariam mes justicia, mes rahó, mes llógica, y sobretot mes indulgencia, que la que, per aqueix motiu concedim al Sr. Ferrer y Codina, alguns que sense haver fet tant pretenen potser haver fet mes, ben be la mereixen ó la mereixerán mes endevant.

Com nostre intent no era fer una biografia completa del Sr. Ferrer y Codina, sino no deixar sol lo retrato que d' ell publiquem ab motiu del éxit alcansat per la seva obra *Otger*, acompanyantlo ab algunas noticias biograficas, fem punt final aqui, demanant al Sr. Ferrer y Codina perdó per havernos ocupat d' ell y desitjan no tenir de ferho forsats per tristas circunstancias que ben tart vingan pera goig de sos amichs y gloria del teatro Català.

A.

LOS REYS.

Ja han passat: ni la pols que ab son trepitjalsan los camells que 'ls condueixen ni la numerosa comitiva de servents que 'ls acompanyan, se veu: fins las sevas sombras que á mida que s' allunyavan s' engrandian, han desaparegut per l' horisó.

La estrella del Nort que 'ls guiava tampoch brilla en lo cel.

Ja es día clar.

¡Quánta ignocencia perduda! Quántas ilusions esmortuidas per la realitat dels anys!

La rialleta tendre que al matí al obrir lo balcó se dibuixava en los llavis del nin, expressió agradosa de sa felicitat, no se hi dibuixará may mes, perque may més s' adormirá ab la esperanza

D. ANTON FERRER Y CODINA.

distingit escriptor dramàtic, autor del drama tràgich OTGER.

Ayuntamiento de Madrid

de trobar al llevarse, lo present d' uns reys fantàstichs que un cop cad' any li feyan, y cada día recordava.

¡Quins reys mes nobles los que 's forja la imaginació durant la infantesa! ¡Quins reys mes complacents!

Jo me 'n recordo dels que á mi me duyan joguinas y dolsos, com si fos avuy mateix. Pero los boscins dels caballs, los trossos de rodas, los membres dels soldats de plom arreconats en un àngul d' un calaix que fins las trenyinas lo cubreixen, y quals restos guardo no sé perquè, exposan cada vegada que regirant á la ma 'm venen, que pera mi no hi ha mes reys que los que jo represento en diada com la que acaba de passar. Y si no fossin aquestas engrunas que 'm parlan de la meva may olvidada infancia, be prou me 'n parlarian ben convincentment la barba y lo bigoti; los pantalons llarchs y la capa, las ulleras de vista cansada y la pipa, y demés objectes y circumstancias que 'm fan esser home.

A mes, algun cabell blanch, comensa á treurer lo nas per lo cap.

Jo soch ara 'l rey dels meus nens, per los que 'm gasto mes de lo que mos capdals permeten, perquè disfruto ab la seva alegria, quan se llevan en tal diada, tan com gosava quan era jó qui corria al balcó á cercar lo que m' havian dut.

També tinch una estrella que fa molt temps li segueixo 'ls passos cap al camí de la felicitat, sense que encara m' hagi portat ahont se troba. Qui sap quant me farà caminar, y al cap d' avall, qui pot assegurar-me si 'm durá á bon port!

Així es la vida, alentar sempre ab las ilusions que se 'n van tal com venen. Vegem en somnis als reys carregats de regalos y al despertarnos al matí trobem las sabatas plenas per los comptes del sabater y 'l sastre, alguna carta excitantnos al casori la minyona que somia en ser algun día reyna, la papeleta d' empenyo y 'l recibo del amo de la casa que 'ns puja lo lloguer.

Y encara no parlo dels altres reys, porque 'ns ho te privat lo metje polítich, que ve á ser lo sogre dels periodistas que 's desfogan massa.

Sostinguin lo seu luxu, quan vostés apenas poden menjar, defensin la seva majestat, ja que vostés no poden defensarse del lladre que en mitj de la rambla los hi pren lo rellojete.

Peor es menallo, com diu Cervantes en lo seu Quixot.

Aconsolemnos ab la esperansa de lo que ha de venir. Los reys de la ignocencia no moriran, may, porque quan no 'ls esperem, los aném á fer, y es tant bonich tenir qui 'ns fa de reys y poguerne fer després nosaltres!

Quants y quants, al despertarse lo día sis de Janer, se troban sota nn mal cubert, sense una manta que 'ls abrigui, girant los ulls per tots cantons cercant, ja que no una joguina pobre, la mirada tendra de la mare, ó la rialleta joyosa del pare.

¡Quants y quants al passar junt als altres nins que portan alegres los presents que 'ls hi han fet los reys, comprenen la soletat y la orfanesa en que están en lo mon, en mitj de tanta gent que 's creu felissa!

No sé que ho fá, pero ja veuhen, sempre que parlo dels reys me entristeixo.

¡Perque 'ls reys me fan perdre las ilusions que may mes tornan á venir!

¡Una cosa tan bonica y tan amarga!

LO NEGRE DE LA RIBA.

DINS D' UN OMNIBUS.

(A MON AMICH EN RAMON SURIÑACH.)

Després de estarme parat cosa de mitja hora en la célebre plassa de Sant' Ana un de aquestos cotxes que vostés ja coneixeran encara que no per la forma que tenen, á lo menos pel nom, puig que 'm sembla la armatosta principal una barraca de consums y lo interior ni mes ni menos que 'ls dintres de un bagul de minyona; del bestiár no 'n parlém, puig semblan caballets de cartró que haventlos atrapat un ruixat se hagin despintat; es á dir; mes be serviria tot plegat per portar burros al canyet que personas á las torres.

Mes aném al cas: al cap de pochs moments puja una dona grossa ab un cistell bastant «regular» plé de arengadas y bacallá sech; juntament ab dos ó tres trossos de tunyina, despedintne tot plegat una olor com la que se sol sentir á la Rambla de las flors; minuts després puja una vella que semblaba una *militara* retirada, portant un ciri de tres unsas, un pansasol tot desllorigat y bastant brutet, y gos nu lligat ab una cordeta.

—Qué tardará molt á marchar?—Desseguida, exclamó lo faritser; pujá ab totas las andróminas y se sentá després de haverse arreglat lo vestit á fi de que no li agafés una mala inclinació; mes tardet hi pujaren un senyor castellá que per lo especte semblava cessant; després dos menestrals y luego duas donasaltas y grossas que tenian trassas de mossos de la escuadra disfressats, portant una de ellas á bras una criatura y l' altra un gros farsell.

—Cuidado que no me trepitjin lo goset, exclamó la vella.

—Ja no 'ns hauriam tingut de ficar aquí per trobar una marmota, contesta una de las dos.

—Que me ho á dit á mi aixó? digui...

—Be, tu, deixaho está ¿que no veus que tot just selleva? ¡Si encara hi porta xacolata!—referintse á un desitj de fetje que tenia al nas la pobre vella; mes destorbá aquest petit diálech la entrada de un home gros ab crossas.

—¿Ahont me fico jo, que no hi cabo? Tothom feya lo sort puig ningú volia carregá ab aquella paca de cotó: per últim exclamó el mosso, «alli cap, al costat de aquella senyora del gos, apa, segui que marxem.» Tancá la portella ab gran soroll y al poch rato se senti: «Arri» posantse en moviment la carrossa.

No passaré per alt que en dit moment la vella se senyá, lo goset grinyolá tres quarts seguits; la criatura plorant, una de las duas crossas relisca á causa del sotrach y caigué sobre del ciri que per poch lo fa desapareixa del mapa, es á dir ab un moment succehiren mil peripecias.

Al cap de mitj quart escás de quietut, comensá l' home de las crossas á ensumar rapé: de esternuts no 'n vulguin més, tants... que fins se vá veure precisat lo senyor castellá que tenia al davant, á dirli que girés la cara, puig que participava dels efectes de dit polvo; l' home molt cortés se disculpá del millor modo que vá sabé, y al venirli lo resultat de la segona toma, se girá de cara á la vella posantli una mantellina y part de gaita tan llastimosa com lo passeig de Gracia quan lo acaban de regar.

Al sentirse aquell mullader la pobre senyora va fer una estremut y tot trayentse un gran mocador blau per aixugarse, exclamá:

—Es de ser molt indecent. ¿Qué no sabia que 'l tenia aprop, y no deixarlo anar de aquesta manera? A veurer si me haurá encomenat alguna cosa... Y no deixantla acabar de explicar, contestá 'l de las crossas:

—Ahont va aquesta mitja senyora, potsé si que s' ha pensat que soch un pot de apotecari, vosté se pogués semblar un pel á 'n á mi, jo si que tinch mitja por que al seu costat no hagi arreplegat...

—Que... digui, digui: ja pot dir:—exclamá la vella furiosa, mes interrompí la conversació la parada del cotxe: se obrí la portella y se presentá lo guarda dels consums, mes lletj que fet de encarrech.

—Portan res que pagui dret? á veurer fassin lo favor de apartar una mica las faldillas; y vosté senyora...

—Qué, qué vol? esclama aquesta. Vamos, estigui quiet ab lo bastó ¡que putineja!... no porto res.

Al veurer lo gos á la seva mestresa tant exaltada y al sentir aquell bastó aprop ja 'n tingué prou per cridar un quart mes l'ent brincos per sobre 'ls demés passatjers y aquestos á espentas fentho anar á la falda de la vella, se sossegá un poch aquesta revolució, al anarsen lo dels drets; tancaren la portella y se posaren altra vegada en camí.

Als pochs moments de tornar á caminar exclamá 'l de las crossas:

—Mosso, frente á casa 'n Vilaró pareu que haig de baixar.

Al poch rato se trobava lo cotxe parat, baixant la dona del cistell plé de bacallá, un dels homes y l' héroe dels estornuts, no sens deixar antes recort de éll, puig que doná al aixecarse una terrible trepitjada al pobre castellá que li desenllustrá mitja botina, y agafantse al sarrell del mocador de caputxa de la pobre vella ab an dels butons de la americana de éll, li estripá á lo menos dos pams; mes no obstant y tot se trobaren lo doble mes sossegats, los que quedaban, al veurers lliures en primer lloch dels estornuts d' aquell Sant baró y segonament de la tutor que despedia aquell cistell, puig que semblava allí dins lo carrer del Portal Nou.

Després de apuntarse lo sarrell del millor modo que va pogué per medi de agullas de cap que li doná una de las companyeras de viatge, se mirá lo vestit y al veurersel tot arrugat com tripa bullida, digué:

—Mirin, vuil que vegin del modo com me ha posat aquell indecent de homenot; ja ho veuhen, es tenyit fa pochs dias, si n' hi ha per ferirse, hasta crech que ha perdut lo color de aquest costat...

—Paciencia, senyora, se conoce á la legua que era un hombre grosero;—li digué molt cortés lo senyor castellá.

—Y está clar, un home gros aixís hauria de anar al cupé y no á dins á molestar á la gent—contestá la vella; mes se armá nna conversació tan animada entre dits personatjes sobre aquest assumpto, que aquesta després de mirarsel detingndament li digué:

—Dispensi, á mi me parece que el conech pues que este *Asomia* la tinch algo presente.

—Puede ser, señora.

—Calli, calli;—y després de pensar algun rato li digué:

—Que potser es de Lloret?...

—Nada de eso, sei yora, yo soy americano.

—Ah, ya caigo! de San Feliu...

—No senyora, yo soy hijo de la Habana.

—Da la Bana? yo me pensaba que hablan en Castellá com busté eran hijos de Sant Feliu, pues que abajo de casa allá ahont estoy habia un launero, se am baná allí y al cap de algunos anys tornó hecho un americano.

—Lo dicen, pero no es así señora.

—Be, es lo no ser destruido en las cosas.

—Noy, para que hem de baixar aquí á la Travessera—cridá una de las donas, baixant junt ab la criatura y lo farsell, anantsen l' altre home, quedant en lo cotxe en completa llibertat «Romeu y Julieta» ó sian lo americano y la senyora del gos.

Al poch rato la vella se trobava ja mitx marejada, puig entre la peste de aquell cistell, la pols que entrava per tot arreu, lo fum que despedia continuament un dels del govern que apurava lo americano y los sotrachs y vavvens del cotxe, aixís es que aviat hauria descambiat la pesseta, si no hagués sigut la entrada de un nou personatge que la distraigué un poch, tal era una bugadera que portava tres ó quatre sacas de roba sospitosa: se sentá aquesta al costat de la vella y los sachs los lligaran á dalt, fent cruixir de tal manera el «cielo raso» de la barraca ab rodas, que semblava se hagués desllomat.

—Ay, que fá aquell bon home: ¿qué vol que prenguem mal? digué la pobre vella, tot aixecantse y apuntalant lo nostre ab lo parassol...

A veurer si 'ns aplastan com las pansas del malagueño?

—Quina pór te de morir vestida aquesta vella:—contestá tot rient la dona, al veurers aquella fatxa tan mal engiponada y tan carregada de xismes, que semblava que volgués fé la competencia á las novas conductoras.

Per fi se apacigua algun tant al sentir de la boca del cotxero que no tingués por, y que no hi havia perill per alarmarse de aquell modo; se torna á sentar, encara que no tenintlas totas, esperant la desitjada hora de poguer posar los peus en terra.

Durant lo trajecte desde 'l carrer de Riego á la plassa de la Bona-nova se armá una conversació tan animada entre los tres personatjes que semblavan que volguessin arreglar la cuestió de la riera d' En Malla ab menos de un quart d' hora; puig la vella després de haver disputat ab la dels sachs, porque li havia dit «xavo moruno», explicá lo motiu que li feya portá 'l ciri á la Mare de Deu, la qual digué que trovantse á veurer la protessó de Corpus á la plassa de Sant Jaume y haventse trobat al mitx de las «curracas», juntament ab lo susto dels petardos, li havia quedat un singlot agre que may la deixava ni facultatiu, ni curanderos, ni manescals habian pogut curarli, mes un dia trobantse aburrida, de tantas putingas que habia pres, se 'n va anar y consultarho ab don Nicasi, lo cuai Sant home la cura tant sols beben aigua del canti, fentli unas cuantas creus la nit anterior y á mes una prometensa al sant que tingués mes devoció.

Aquest petit cas fou motiu de grans riallas entre 'ls altres dos passatjers, y després de reposarse digué la bugadera ab cara de mofa:

—¿Donchs vosté creu en bruixas?

—Que bruixas ni rabes fregits, jo crech ab lo que m' ha passat y no m' embolico ab res mes.

Qui sap si aixó hauria sigut causa de una acalorada discussió si no s' hagués sentit lo crit de ¡Oh! pronunciat ab tota la forsa dels pulmons.

—Gracias á Deu y á la mare de Ell, que hem arribat sens novetat á puesto! exclamá la vella ab molta satisfacció.

—Hemos estado hora y media,—digué 'l castellá tot mirant lo rellojete de Sol de cal Nen.

—Si, si aquestos cotxes van á pas de tortuga, no ni ha cap que hagi mort del pit, tots moran de vellesa, replicá la vella tot posantse bé la mantellina y agafant lo goset y 'l parassol; al baixar va ferse un gros esquins á las faldillas ab una punta que surtia de la portella, cual desgracia fou causa de que posés una cara tan arrugada com unas escuertas de Fleuri que haguessin estat en remull cuarenta vuit horas.

—¿Quánt es noy? digué tot deixant lo gos á terra y trayentse un porta-monedas del temps dels serracenos.

—Un ralet, ja se sap, contesta aquest tot passant la ma no gaire fina, y al cobrá dels demés passatjers vá plantarlos á la plassa, y ells se despediren mútuament, anantsen cada qual allá ahont mes li convenia.

Jo crech que ab aquesta curta ressenya s' haurán fet cárrrech en primer lloch de las bonas comoditats de ditas carrossas y á mes del rato divertit que s' hi passa á dintre de cada una de ellas, puig ab lo temps penso que farán la competencia al Tívoli; aixís es que 'l que estigui de mal humor que fassi aquest petit viatge, que á més de tornarli la alegria dormirá plá á la nit.

SANTIAGO BOY Y VERDALET,

MODUS VIVENDI

ESCENA VII.
ALFREDO.

Anava á ficarme a l' aigua
quant repensantme, dich, no;
tornat á vestir depressa
per no perdre ni un segon:
perque 'l meu *Modus vivendi*,
que es del viurer lo millor,
m' exigeix que no 'm descuidi
si no avuy ho perdo tot.
Ara esperaré á son pare:
no hi ha mes, tinch de fe 'l cop.
D'os anys que visch á dispesa,
cosa que 'm carrega molt...
perque al mes donals los cuartos
dihent que ja m' han fiat prou.
Pero 'l papá de la Agneta,
que es un fondista dels bons,
sent jo promés de sa filla
me portará lo millor.

Y faré gasto y mes gasto
com si fos un gran *milord*:
no 'm voldrá cobrá 'l que mengi
que es tot lo que lusco jo.
y entre las dotze xicotas
que además m' ho pagan tot,
seguiré bromas y festas
com fá tot home de mon.
Tinch unas tretze xicoas
com tretze ángels bufados.
Si l' una es graciosa y guapa,
l' altra la guanya en millor.
Tinch una planxadoreta
que de planxar ne sab molt,
un' altra de bugadera
que renta ab sabó d' olor.
Als encants ne tinch un' altra
que ven calsetots, mitjons
y samarretas; un' altra
que es sastressa d' alló bó.
La filla d' un que ven panyos,
després la de aquest talós
que es fondista, etc... etc...
y fá cara de *pinyó*.
En fi, may acabaré
si ho anés á contar tot.
Y com que 'm cusan, me planxan,
rentan sens paga 'l sabó,
me vesteixen entre totas
y penso menjar d' ar.ós,
quí m' empata á mi la basa?
Quí ho sab arreglar millor?
Y encar' hi ha qui s' escarrasa
á Madrid, allá á las Corts,
buscant un *modus vivendi*
per estar tranquil al mon?
Que estudihi las maneras
que m' estich arreglant jó;
que desde que ho curso, sempre
m' ha donat resultats bons.
Y perque vegin, *señores*,
si socni ríbera, ue cor,
no vull que se 'm concedeixi
privilegi d' invenció.
Quí ho vulga probar que ho cursi.
A vivri! jovent! y prou.

(Cambi de ló.)

Sembla que ara vé son pare...
En efecte. ¡Ojo minyó!
que aquets vells mirant la cara
que un hom fá, ja 'n tenen prou.

A UNA GUERXA.

Guerxa sou, senyora mia,
mes no us sápigas pas greu,
qu' encar que sou d' un ull coixa
tot lo altre no us desmereix.
Lo que vos creyeu qu' es falta
no ho troban així 'ls demés,
qu' essent un cel vostra cara
un sol hi há, com en lo cel.
No us queixau si un ull vos manca,
que saben tots que en lo temps
desseguída d' un bell dia
s' hi troba la nit després.
Sols un ull teniu, senyora,
y ab aixó no mes, probéu
que si ab dos alguns no hi vehuen,
vos, ab un, veyeu mes qu' ells.
Lo tresor que 'l vostre ull guarda
es lo doble del corrent,
que lo qu' en dos deu partirse
tot en un se reculleix.
Si una llágrima us escapa,
es una sola, may més,
pero es una que 'n val dugas:
¡si es de dol, es dol enter!
No 'm mirau, senyora mia,
qu' es vostre esguart tan ardent,
que fins temo que m' abrasi
de los parpries á través.

Si ab un sol ull dintre 'l á nima
tal incendi m' hi porteu,
com l' altre us dongués ajuda,
de mi ¿qué n' hauriau fet?
No us cregau, no, qu' essent guerxa
vos aborreixi la gent;
que 's pensan que sou mes débil,
puig sols un' arma 'ls mostreu.

Ab un sol ull doneu probas
de recatada en extrém:
que ha de ser per forza ayrada
la que tot ho porta obert.
En fi, no estranyau que us vulga
jo que só tan descontent,
ni que us estimi més guerxa
que ab los dos ulls ben enters.

Ho fa que com sé que diuhen
que lo bo es al costat dret,
y vos del esquert son guerxa,
debeu tan sols veure 'l be.
Y cregau, senyora mia,
que tanta ditxa en est temps,
es la mes preuhada gracia
que us pot concedir lo cel.

SIMON ALSINA Y CLOS.

Poca cosa de nou, ó millor dit res podré dilshi
aquesta setmana dels espectacles teatrals.

Ja 'ls deya en lo número passat que en Calvo
acabava 'ls seus compromisos ab la empresa del
Principal, qual última funció s' acosta ab greu de
tots los que hem tingnt lo gust de demostrarli nos-
tra admiració y simpatías.

Per lo benefici de la Theodorini lo dia dels
Reys va posarse *Gioconda* en lo Liceo, que es una
ópera en que ella s' hi distingeix molt. La premu-
ra del temps no 'ns permet ocuparnos d' aquesta
funció, que sens dupte serà la mes concorreguda
que s' haurá donat en lo *cubell*, puig á l' hora d'
escriurer aquestas ratllas ja pocas localitats queda-

L' *Ctger* en lo teatre Catalá segueix cridant gent
y es inútil dir que autors y actors hi alcansan llo-
rers á dojo.

En Bonaplata, sobretot, cada vegada hi está met
just. La veritat debém dir que may l' haviam vis-
á tanta altura com en aquesta obra.
van á taquilla.

L' Angela, que va llegir las quatre notas biográ-
ficas publicadas per 'n Figuerola en lo número
passat, no se sabia avenir que havent corregut
tan per las Américas en Bonaplata, parlés tan bé
lo catalá sense aquell deix dels americanos que
desseguít s' encomana. Y encara mes va admirar-
se quan! vaig dir que fins havia fet lo *Tenorio* ab
ópera: ¿Cóm pot ser? va preguntarme. Molt senzill,
com que als negres los hi agrada molt la música,
ne volen per tot arreu y quan en Bonaplata feya lá
popular obra de 'n Zorrilla, los hi havian de donar
ab solfas porque sino no se la enpassavan ¡Se 'n
va veure de molt crespas!

Lo benefici de 'n Soler (D. Iscle) dilluns passat
va ser molt concorregut, tant que no vegerem cap
butaca ni palco buyts.

Recullí donchs, honra y profit, de lo qual nos
alegrém moltíssim.

L' Artau ha fet una comedia que 's titula *Los ca-
balleros del hierro*. Diu que es molt bonica. Es
d' aquellas segons nos han contat, que fan estar
ab ansia al públich pera veure com acaba. L' Ar-
tau es un xicot que sense tenir pretensions ho fa
bastant be. Lo nostre aplauso.

No 's pensin, per só, encara no l' hem vista
aquesta ob.a. La empresa del teatro, es una de
aquellas que encara no 'ns ha regonegut.

Si parlem d' aquesta obra es porque l' autor no
hi te cap culpa en lo que fa lo Sr. Salvá. Y dis-
pensins la indirecta.

Diumenge vinent en l' Espanyol fan la mágica
titulada *La espada de Satán*. Veurem quan ne
farán una de nova de comedia. No obstan, la gent
hi va que es un contento, ab lo qual se veu be
que 'l Sr. Gasset aquesta vegada ha guanyat lo
plet.

¡Lo circo Ecuestre! Lo Sr. Alegria 's veu que
vol que sempre estiguém d' humor y ho logra, y la
gent li recompensa. Aixís es que allí tot s' aplau-
deix, advertint que si no s' hi passés lo rato dis-
tret aixó no ho alcansaria: de segur que ara ja está
buscant nous artistes pera donarnos *gratas sorpre-
sas*: ja ho veurem aviat.

BERNAT PESCAIRE.

Dilluns que va la senyora Parrenyo, actriu jove del tea-
tro Romea, fa 'l seu benefici posant en escena lo drama *A
bordo y en terra* y la pessa *La nit de nuvis*.

Entre las duas obras los Srs. Rafart y Arnau tocaran
en lo piano y lo violi una fantasia sobre motius de *Rigo-
lletto* y altra sobre 'l *Trovador*.

Recomaném á nostres lectors que no fassin falta á aplau-
dir á la Sra. Parreno.

Diu que 'l dio 15 comensarán á correr de debó las mo-
nedas del sistema decimal.

Un catalanista de las *es* se dolia d' aixó, dihent que per
ell no hi ha com las pessas de sis, los marevedissos y las
mallas.

Aquesta gent may farán res, anant contra la corrent.

Al Sr. Benages, molt amich nostres, dissapte vinent li es-
treparán una pessa en lo teatro Espanyol.

Lo títol de la pessa es *Croquis del natural*.

Ja veurem que tal serà.

Ja trevallen en lo monument á 'n Güell y Renté.

La inauguració de las obras va ferse sense bombo.

Lo *Diluvio* deu estar que bufa, porque ab eix motiu no
ha pogut molestar al Sr. Rius y Taulet.

En lo lloch corresponent d' aquest número publiquem
un fragment de la comedia de 'n Figuerola *Modus vi-
vendi* estrenada en lo teatro Catalá y posada ja á la venda
al preu de 2 rs. ilustrada y tot ab dibuixos.

Ja 's poden pensar que 'ls hi recomaném, porque pel
nostre gust es lo millor que ha fet en Figuerola. L' ar-
gument es senzillet pero está escrita ab facilitat.

Ja 'ns ho sabrán dir.

D. Evaristo Arnús, aquell senyor tan rich que fins se 'n
parla en lo *No va mas*, s' há ofert pera bastreure tot lo
que costi 'l monument á Colon, á fi de que puga acabarse
sense paralisar mes las obras.

Per aquest sol desprendiment ell ne mereix un altre.
Mentres tant Barcelona li quedará regoneguda.

Lo Sr. Millet y 'l Sr. Serra y Sulé de Sant Martí de
Provencals, redactor y director respectivament de *L' Arch
de San Martí*, acaban de perdre l' un un germá carinyós
y l' altre una filla que era 'l seu encant.

A ells y á sas familias los hi doném lo mes sentit pé-
sám.

Segons noticias de Port-Bou, los carlistas se bellugan
molt per aquella part de la frontera y 's parla d' armas y
boinas y escapularis y demes municions de guerra.

També diuhen que 'l cap ó 'l director d' aquesta sala-
garda va morir de fret.

Y donchs ¿que no l' escalfava lo calor del entusiasme
per lo rey de las húngaras?

Se veu que tot degenera. ¡Potre gent!

Sembla que en la historia de la temporada d' enguany
del Liceo, hi han afegit un nou capítol los propietaris del
teatro, que han amenassat al senyor Sancho, de pèndre-li
la empresa si no presenta un bon quadro de companyia.

Aixó si que ab paraulas cubertas es dir que 'ls artistes
que hi ha hagut fins ara no valen res.

¡Quin concertant mes bo se prepara! Tápinse las ore-
llas.

Lo Sant Pare ha obsequiat altra vegada á Bismarch.

Ara no li ha enviat versos. L' obsequi consisteix en ha-
ver-lo fer de la orde Cristo, enviantli las insignias de re-
galo.

Si á un protestant li fa semblants gracias, no sé que 'ls
hi farà als catòlics.

Vejám al cap-d' avall qui dels dos se deixarà enganyar.

Parlant d' aixó, un senyor deya: Son tan vells que ja ra
papiejan.

L' emperador d' Alemania ha distingit al general Blanc.

ab la creu de l' áliga roja.

Ja se sab, al que no vol caldo duas tassas.

Ara 'n tindran lo general Salamanca y 'l general Blanco

Ja serà una bona creu per ells, tan bons patriotas!

S' ha posat en estudi en lo teatro Catalá una comedia-
en tres actes de D. Eduart Aulés, que 's titula *La Trom-
peta de la Sal*.

Aquesta si que serà bona, porque no hi te res que
veure en Durán del trist.

Las solucions de lo insertat en lo número pasat
las donarem en lo vinent. Per avuy descansin.

Imprenta de J. DELCLOS, Urgell, 46

EN PAU LA PAULA Y LA BARRETINA.

CUENTO. PER R. ESCALER

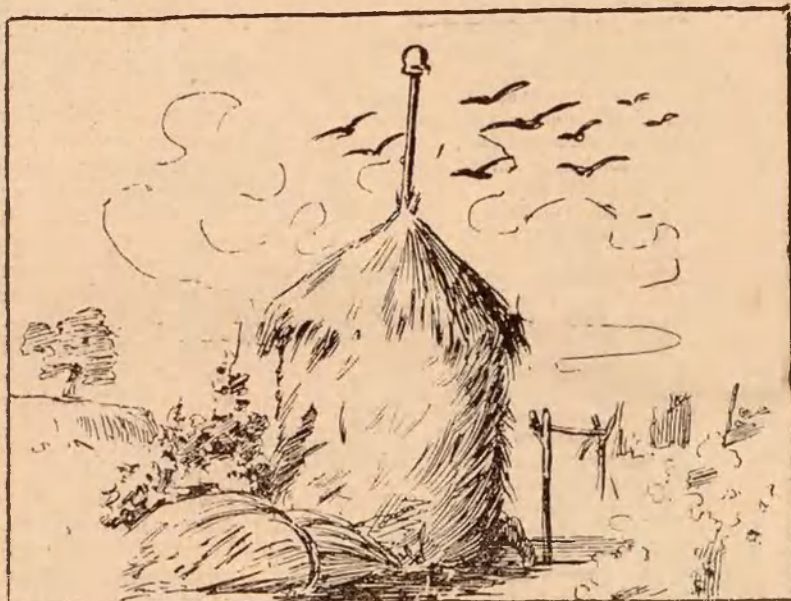
La Paula, té un modo de dir y un altre modo de mirar, que son lo gran modo per xafar la barretina á n' en Pau.

Pero en Pau se recorda de que 's home, s' adressa la barretina y...pataplum; s' hi declara.

Apenas la Panla ha respost ab lo sí, en Pau s' alborota y no cap á la barretina.

Despres.....

En Pau *debilitat* per tal emoció, y ausent de sa adorada ni Panla, s' adona que la barretina l' hi pengi.

Pro, veyent que la feina no s' adelanta, 's reanime, fa un trago, y hasta sembla que la barretina 'n participi, porque fins se l' hi adressa.